

zkrácení věřitelů ve smyslu § 2, čís. 3 odp. ř. a proto nemůže ani vyloučiti úmysl zkracovací. Námitka odporovatelnosti byla tudíž za uvedených výsledků jednání a dokazování opodstatněna, pročež měla být žaloba o nepřípustnost exekuce zamítnuta.

Čís. 17377.

K výkladu vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n.

Promlčení pohledávky za zemědělcem, na niž se vztahují předpisy vl. nař. č. 250/35 Sb. z. a n. a jež je co do důvodu sporná, řídí se předpisy občanského zákona; promlčení počíná dnem původní splatnosti pohledávky.

(Rozh. ze dne 12. září 1939, Rv I 599/39.)

Žalovaná strana popřevši z věcných důvodů nárok žalobcův na zaplacení palmární pohledávky namítla mimo to také její promlčení, ježto stala se splatnou nejpozději dne 17. dubna 1934. Žalobce podal sice žalobu 28. února 1936, tedy ještě před uplynutím tříleté lhůty promlčecí, ale podle § 1497 obč. zák. přetrhuje se promlčení žalobou jen tehdy, když se v žalobě řádně pokračuje. Žalobce však po dobu delší dvou roků v žalobě nepokračoval (od 19. III. 1936 do 31. X. 1938), aniž by tvrdil nebo ze spisů byl patrný důvod, proč v žalobě nemohl pokračovati. Za tohoto stavu promlčení se nepřetrhlo, neboť nelze souhlasiti se žalobcem, že splatnost pohledávky byla podle § 13 vl. nař. č. 250/1935 Sb. z. a nařízení odsunuta k 1. říjnu 1936. Nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech:

Dovolání napadá právní názor odvolacího soudu, že při pohledávce za zemědělci, jež je důvodem sporná, počíná promlčení dnem původní její splatnosti a že na promlčení takové pohledávky — o takovou jde v tomto sporu — se nevztahuje ustanovení vl. nař. č. 250/35 Sb. z. a n. Dovolání žalobcovo není však opodstatněno. Nejvyšší soud vyložil a blíže odůvodnil již ve svých rozhodnutích č. 15501 a 15540 Sb. n. s., že předpisy vládního nařízení č. 250/1935 Sb. z. a n. o úlevách při splácení pohledávek za zemědělci nebyla posunuta původní na platném skutkovém a právním stavu založená splatnost těchto pohledávek, nýbrž že byl jimi upraven z hospodářských důvodů pouze závazek zemědělského dlužníka k platům na pohledávky již splatné. Úprava tato nemá tudíž vlivu na úrokování takových pohledávek, které začalo dnem jejich splatnosti, jak jde najevo z ustanovení §§ 13, odst. 1 a 16 citovaného vládního nařízení. Také ustanovení § 22, odst. 1 cit. vládního

nařízení, které mluví o pohledávkách, které se stanou splatnými do 31. prosince 1939 nebo se prohlášením věřitele do toho dne mohou státi splatnými, nasvědčuje rovněž tomu, že toto vládní nařízení se nedotýká otázky původní splatnosti pohledávek za zemědělci. Nebyla-li tedy cit. vládním nařízením dotčena původní splatnost pohledávek za zemědělci a nedotklo-li se toto nařízení také vůbec sporného řízení — nevylučujíc, aby žaloba na zaplacení takové pohledávky byla po její původní splatnosti podána, — pak jeho předpisy nemají vlivu ani na promlčení těchto pohledávek podle předpisů občanského práva, když žalobce mohl ve sporu zahájeném dále pokračovati. Citované vládní nařízení totiž, pokud jde o zemědělské pohledávky ve sporu, upravuje pouze v § 21 počátek závazku k upravenému splácení pohledávky podle doby soudního rozhodnutí o ní. Otázku promlčení těchto pohledávek ani přímo ani nepřímo neřeší, naopak ustanovuje v § 14, že jinaká ustanovení platná mezi stranami zůstávají nedotčena. Platí proto o promlčení těchto pohledávek, počínajícím dnem původní splatnosti, předpisy občanského zákona. Tyto platí však nejen o sporných pohledávkách, nýbrž i o pohledávkách co do důvodu nepopřeny a nelze proto souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že se nevztahuje ustanovení vládního nařízení č. 250/1935 Sb. z. a n. na promlčení pohledávky proti zemědělci pouze, pokud jde o pohledávky sporné. Podle předpisu občanského zákona je tedy také ve sporu zkoumati oprávněnost námítky promlčení proti žalobnímu nároku. Podle rozsudku prvního soudu nastala původní splatnost palmární pohledávky dovolatelovy nejpozději dne 17. dubna 1934 a podle ustanovení § 1486 obč. zák. byla by tedy promlčena dne 17. dubna 1937. Podáním žaloby bylo sice toto promlčení přerušeno, poněvadž však v žalobě té nebylo řádně pokračováno, jak oba nižší soudy zjistily, dlužno pohlížeti na promlčení tak, jako by k přerušení vůbec nedošlo (§ 1497 obč. zák.).

Čís. 17378.

Předpisu § 37 ex. ř. lze použiti i při nuceném vyklizení vydražené nemovitosti podle § 349 ex. ř.

Bylo-li při nuceném vyklizení nemovitosti, povoleném k návrhu jednoho z více vydražitelů, z nichž každý při téže dražbě vydražil jinou nemovitost povinného, zasaženo do práv druhého vydražitele, přísluší tomuto do povolení nuceného vyklizení nemovitosti jen žaloba podle § 37 ex. ř., nikoliv rekurs.

(Rozh. ze dne 12. září 1939, R II 177/39.)

K návrhu vydražitelů Martina M. a Jiřího H. povolil první soud vyklizení a odevzdání chlévů, které prý tvoří součást nemovitostí, zapsaných ve vl. čís. 150 kat. území H. V. (§ 349 ex. ř.). K stížnosti dalšího